

Arrest

nr. 148 849 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 17 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Adres: [...]

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Het voorgelegde document bevat geen stempel van de arts. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een medisch getuigschrift en dient de aanvraag bij gebreke aan een standaard medisch getuigschrift onontvankelijk verklaard te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter, §1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zetten het middel als volgt uiteen:

"Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers geen standaard medisch getuigschrift hebben voorgelegd; Doordat zij hiervoor verder verwijst naar het ontbreken van de stempel...

Terwijl niets minder waar is; verzoekers hebben wel degelijk het standaard medisch attest neergelegd; het getuigschrift is naar de vorm en de inhoud precies overeenstemmend met het wettelijk voorgeschreven stuk.

Terwijl met betrekking tot het vereiste van de stempel, heel eenvoudig kan geantwoord worden dat deze stempel geen wettelijke vereiste kan zijn, in zoverre het gebruik van een stempel door de arts niet wettelijk verplicht is en de dokter in casu geen stempel gebruikt.

Terwijl niettemin de bedoeling van deze vermelding op het standaard medisch attest dient nagegaan te worden en dat het manifest de bedoeling is om te kunnen overgaan tot identificatie en controle van de hoedanigheid van de persoon die het attest ondertekent.

Terwijl er precies in die optiek immers op het attest bij de opmerkingen vermeldt wordt "dat DVZ de arts moet kunnen identificeren en het dus in het belang van de patiënt is dat deze zijn naam en INAMI nummer leesbaar aanduidt"

Terwijl het hierbij niet uitmaakt of de betrokken dokter in casu een stempel zet of een ander kenmerk waardoor hij deze controle mogelijk maakt;

Terwijl het manifest erom gaat om het INAMI identificatienummer te kennen, hetgeen Dr L. duidelijk heeft ingevuld, in haar handschrift (en dus zonder stempel)

Terwijl er trouwens nergens gepreciseerd wordt wat voor een stempel het zou zijn, en wat er zoal in zou moeten staan...

Terwijl deze weigering derhalve totaal onredelijk is waarbij men zich terecht mag afvragen wie zulke antwoorden/beslissingen durft te ondertekenen.

Dat het middel ook geen verdere toelichting vereist, nu de absurditeit van de bestreden beslissing zich opdringt aan elke met minimale rede begaafd persoon.

Terwijl duidelijk blijkt uit ratio legis van het nieuwe artikel 9ter dat het erom te doen is geweest om een standaard medisch attest op te stellen waarin inderdaad standaard een antwoord geformuleerd wordt op de 3 vragen (de ziekte, haar ernst en de duur van de behandeling) door een erkend arts; dat dit in casu niet betwist wordt maar men zich verschuilt achter een vage, formalistische en onredelijke argumentatie.

Terwijl het medisch attest de ziekte, haar ernst en de duur van de behandeling vermeldt; hetzij een paranoïde schizofrenie met auditieve hallucinaties en depressie met risico's voor paranoïde delirium en hetero en auto agressie en destructie van de persoonlijkheid met een behandelingsduur van meerdere jaren."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepaling verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Verzoekers tonen niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hen gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maken zij duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

2.6. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.7. Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[...].”

2.8. Het determinerend motief dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt houdt in dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift niet werd

voorgelegd bij de aanvraag. Er wordt aldus aangegeven dat geen standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning werd overgemaakt. Hiertoe wordt besloten op grond van de overweging dat bij gebreke van een naamstempel van een arts het voorgelegde stuk niet kan worden beschouwd als zijnde een (standaard) medisch getuigschrift.

2.9. Verzoekers betogen vooreerst dat de stempel geen wettelijke vereiste kan zijn, in zoverre het gebruik van een stempel door de arts niet wettelijk verplicht is en de dokter in casu geen stempel gebruikt.

2.10. In het vierde lid van artikel 9ter, §1 heeft de wetgever aan de Koning de bevoegdheid gegeven om de vorm van het voor te leggen standaard medisch getuigschrift vast te leggen. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij artikel 4 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 bepaalt dat het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit werd toegevoegd middels artikel 5 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011. In dat model wordt duidelijk aangegeven dat de geneesheer die het getuigschrift invult zijn naam dient te vermelden, het getuigschrift dient te handtekenen en daarnaast tevens zijn stempel dient te plaatsen en zijn RIZIV-nummer dient te vermelden. De voormelde bepalingen, samen gelezen met het model van het standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 28 januari 2011 (ed. 2) doen er toe besluiten dat verzoekers niet kunnen worden bijgetreden waar zij menen te kunnen voorbijgaan aan de vereiste van de naamstempel. Deze grief is dus niet gegrond.

2.11. Verder doen verzoekers gelden dat wel degelijk kan worden overgegaan tot de identificatie van de ondertekenende arts en dat het dus niet van belang is of de dokter daartoe een stempel zet of een ander kenmerk waardoor hij deze controle mogelijk maakt, zoals in casu het met de hand invullen van het identificatienummer, temeer nu nergens gepreciseerd wordt wat voor een stempel het zou moeten zijn en wat er moet worden vermeld.

2.12. Uit de door verzoekers zelf bijgebrachte stukken van het dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een document overeenkomstig het standaard medisch getuigschrift overmaakte. Onderaan dit document staat een handtekening, een naam en de vermelding van een RIZIV-nummer. De stempel van de arts ontbreekt evenwel.

2.13. Verzoekende partijen betogen, zoals reeds gezegd, dat niets de verwerende partij zou hebben belet de attesterende geneesheer te identificeren en verwijten de verwerende partij in wezen overdreven formalisme. De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partijen er aldus aan voorbij lijken te gaan dat zelfs indien de naam en het handgeschreven RIZIV-nummer overeenstemt met dat van een erkend geneesheer, hieruit nog niet kan worden afgeleid dat het betreffende attest effectief werd opgesteld door deze erkende geneesheer. Teneinde met zekerheid te kunnen vaststellen dat een medisch getuigschrift is opgesteld door een erkend geneesheer is vereist dat het getuigschrift de naam, de stempel, het RIZIV-nummer en de handtekening bevat van deze geneesheer, hetgeen *in casu* niet het geval is. Daartoe dient immers de combinatie van de vermeldingen van de naam, unieke naamstempel, RIZIV-nummer en de handtekening. Bij gebrek aan één van deze gegevens kan de gemachtigde niet vaststellen dat de geneesheer waarvan verzoekende partijen beweren dat hij het standaard medisch getuigschrift heeft afgeleverd, daadwerkelijk de auteur ervan is; kan, met andere woorden, de authenticiteit ervan niet worden gegarandeerd. Van enig overdreven formalisme kan dus geen sprake zijn. Overigens, waar verzoekers er nog op wijzen dat op het modelformulier in het vakje "opmerkingen" wordt vermeld dat de DVZ de arts moet kunnen identificeren en het dus in het belang is van de patiënt dat naam en RIZIV-nummer van de arts op een leesbare manier worden aangeduid, gaan zij eraan voorbij dat daarboven uitdrukkelijk wordt vermeld, op de plaats die is voorzien voor de identificatie van de betrokken arts: "Naam, handtekening en stempel van de arts". In die optiek maken verzoekers dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat het door verzoekers bijgevoegde document niet kan worden beschouwd als een standaard medisch getuigschrift gelet op het ontbreken van de naamstempel.

2.14. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS